

บทนำ

14 ก.พ. XXXX

JS School

ฟูบ~

ฉันโกยของขวัญทั้งหมดที่ได้มาในวันแห่งความรักขึ้นไว้ในอ้อมแขนไม่ว่าจะเป็น...ช่อดอกไม้ช่อใหญ่สามช่อ ช่อเล็กสองช่อ และดอกไม้ยิบย่อยอีกยี่สิบกว่าดอก ตู๊กตาสารพัดสัตว์ไม่ว่าจะเป็นแมว หมา หมู หมี กระต่าย แล้วก็ยังมีช็อกโกแลตแทบทุกยี่ห้อไม่ว่าวันแม่แต่ไม่โลคิวิบยอดฮิต...

สวัสดีจ้าเบาหวาน T^T

นี่ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่ฉันจะได้รับของขวัญวันวาเลนไทน์จากผู้ชายมากมายก่ายกองยิ่งกว่าจอมปลวก มันเกิดขึ้นแบบนี้ในทุกๆ ปีเหมือนเดจาวูเดินไปไหนก็มีแต่คนอิจฉา แถมยังซุบซิบนินทาว่าฉันนะซี้ก๊ัก ได้ของขวัญกองพะเนินแบบนี้จากผู้ชายแทบจะทุกระดับชั้น แต่กลับไม่เคยตอบรับความรู้สึกของใครหน้าไหนทั้งนั้น พุดง่ายๆ ก็คือยังโสด โสด อยู่ตรงนี้มาตลอด แต่จะบอกอะไรให้ละ มันไม่ใช่เรื่องกั๊กหรืออะไรหรอก ฉันน่าจะอยากมีแฟนจะตาย

อิจฉาพวกที่ได้เดินควงแขนแฟนกันทุกวันวาเลนไทน์เลยด้วย แต่ที่ฉันยังไม่ตกลงปลงใจกับใคร นั่นก็เพราะว่าในหัวใจฉันมีแค่คนคนเดียววางเสียนอนจองพื้นที่อยู่ในนั้น อยู่มาตั้งแต่ ม.1 ยัน ม.6 ด้วยซ้ำ แต่เขากลับไม่เคยรู้เลย...

เพราะเขาคือเพื่อนฉัน...เพื่อนสนิทของตัวเอง

เพื่อนที่คบหากันหกปีเต็มๆ มาโรงเรียนด้วยกัน กลับด้วยกัน คุยกันทุกวัน กินข้าวด้วยกัน ทำทุกอย่างร่วมกัน จนใครๆ คิดว่าเราสองคนเป็นแฟนกัน แต่กลับมีแค่เราเท่านั้นที่รู้ว่ามันไม่ใช่

และคงมีแค่ฉันเท่านั้นที่อยากให้มันใช่...

"ช่วยถือมัย"

เสียงนุ่มๆ ที่ดังขึ้นด้านหลังทำเอาฉันสะดุ้งตกใจจนแทบโยนของทุกอย่างลงพื้น TOT ดินะที่ยังพอควบคุมสติได้อยู่บ้าง ก็เลยมีแค่ดอกกุหลาบดอกเดียวที่ร่วงหล่นลงมาจากอ้อมแขนแล้วตกตุ๊บลงไปบนโต๊ะ เจ้าของเสียงนั้นเอือมมือไปหยิบขึ้นมาส่งให้ เล่นเอาฉันนิ่งไปชั่วขณะ เพราะผลอมโนในใจว่าดอกกุหลาบดอกนี้เขาซื้อมาให้ฉัน

แต่มันไม่มีวันเป็นจริง...

ไม่มีวัน

"อะ...เอาคืนไปสิ หรือจะให้ฉันช่วยถือ"

ฉันได้แต่มองเขายื่นถือดอกกุหลาบส่งให้ฉันเหมือนยังตกอยู่ในภวังค์แห่งการหลอกตัวเอง >///< อยากให้มีใครมาแอบถ่ายภาพนี้เอาไว้จ้ง ฉันอยากเอาไปอัฟลงไอจีว่าในที่สุดเขาก็ให้ของขวัญวันวาเลนไทน์ฉันบ้าง แต่ไม่ได้หรอก...ก็วันนี้วันที่ 14 ก.พ. (วันวาเลนไทน์) ไม่ใช่ 1 เมษายน (วันโกหก) ชะหน้อย TOT

"ไม่เป็นไรหรอกโซน นายเองก็คงได้ของขวัญเยอะไม่แพ้กัน เก็บแรงไว้หอบข้าวหอบของของนายเถอะ"

รู้แล้วใช่มียะ...

ผู้ชายคนนี้คือ 'โซน' หรือ 'ไอโซน' เพื่อนสนิทคิดไม่ชื่อของตัวเอง (มีแต่ฉันนะที่คิดไม่ชื่อ T^T) อันที่จริงแรกๆ ฉันเองก็ไม่ได้ชอบเขาหรอก แต่เพราะเขาเป็นผู้ชายที่ฉันสนิทที่สุด ไว้วางใจมากที่สุด และดูแลฉันได้ดีมากที่สุด มันก็เลย

เริ่มรู้สึกฟุ้งฟุ้งขึ้นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งเมื่อตอน ม.3 ที่เขาตัดสินใจมีแฟน
ฉันกลับรู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก ทุกอย่างมันขวางหูขวางตาไปหมด ฉัน
แทบไม่อยากจะยินชื่อผู้หญิงคนนั้นออกมาจากปากเขาเลยด้วยซ้ำ ตอนนั้น
แหละที่ทำให้ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าฉันชอบเขา และโชนเองก็เหมือนจะดูออกว่า
ฉันไม่แฮปปี้เท่าไรหรอกที่เขามีแฟน สุดท้ายเขาก็ตัดใจออกเลิกผู้หญิงคนนั้นไป
และฉันก็กลับมาทำตัวปกติกับเขาเหมือนผู้หญิงเมเนสส์หมดดั่งไฉนยังงั้น แสร~
>_<

"ซะ~ ไม่มีหรือ?" โชนหัวเราะชอบใจ "ปีนี้ฉันตัดสินใจไม่รับของขวัญจาก
ใครเลยแม้แต่คนเดียว"

"อ้าว! ทำไมล่ะ เดี๋ยวัยพวกนั้นก็เสียใจแยะ O_o"

"ก็ไม่ได้ชอบใครเป็นพิเศษนี่นา ถ้ารับมาแล้วไม่ได้คิดอะไร สุดท้าย
ก็ต้องปฏิเสธไปอยู่ดี ไหนๆ ก็ต้องเสียใจแล้ว ผู้ปฏิเสธไปตั้งแต่แรกซะเลยดีกว่า
จะได้ไม่ต้องเจ็บนาน ^^"

"อ้อ..."

"อีกอย่างนะ ปีนี้เธอก็คงได้ของขวัญเยอะอีกตามเคย ฉันก็เลยต้องทำ
แขนให้ว่างๆ ว่างหน่อย จะได้ช่วยเธอถือได้ไง ปีก่อนๆ เห็นหอบหิ้วพะรุงพะรัง
เป็นยัยป้าบ้าหอบฟางแล้วสงสาร" โชนขยิบตาให้ฉันพลางยื่นมือมาแย่งของ
บางส่วนไปถือ ไม่สิ! แทบจะทั้งหมดเลยแหละ เขาเหลือเพียงช่อดอกไม้สอง
สามช่อไว้ให้ฉันถือเท่านั้น

เกือบจะซึ่งใจอยู่แล้ว ติดแค้ยัยป้าบ้าหอบฟางนี่แหละที่ไม่โอเค T^T

"แหะๆ ก็แค่หอบขึ้นแท็กซี่เอง ถึงของจะเยอะแต่ก็ไม่ได้หนักอะไรมาก
ฉันก็พอถือไหวอยู่นะ"

"เธอนี้ก็ดื้อประจำ" โชนยิ้มบางๆ ก่อนจะเอ่ยปากถาม "แล้วเป็นไงล่ะ
ที่รับๆ ของเค้ามาหมดนี่ มีถูกใจคนไหนบ้างมั๊ย"

"เอ่อ...ก็ ไม่มีหรือ"

มีแต่คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเนี่ย ได้มั๊ยละ ให้อย่างลบสักก้อนก็ถูกใจแล้วว

>_<

"ไม่มีเลยสักคนหรือ จากเกือบยี่สิบคนที่ให้ของขวัญมาเนี่ยละนะ"

"อ้อ"

"ไม่ได้ชอบใครเลยเธอ"

ชอบลิ!

ฉันอยากจะตะโกนใส่หน้าเขาแบบนี้เลยละ

นายไง! คนที่ฉันชอบอะ... โชน!!! มีแค่นาย!!!

แต่สิ่งที่ฉันทำได้ก็เพียงแค่ส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้เขา ยังใจไม่กล้าพอที่จะพูดออกไป เพราะเห็นมานักต่อนักแล้ว เคสเพื่อนรักเพื่อนแบบนี้ สุดท้ายถ้าไม่ได้เป็นแฟนกัน ก็จะเสียความเป็นเพื่อนไปตลอดกาล

และฉันก็กลัวว่าเราสองคนจะเป็นอย่างหลังนะสิ...

"อ้อ...ฉันไม่ได้ชอบใครเลย"

"งั้นก็...รับนี้ไปอีกสักชิ้นนะ"

โอ๊ะ O_o โชนส่งอมยิ้มสีรุ้งสวยงามไซส์ใหญ่เท่าหน้าที่ผูกโบเล็กๆ สีชมพูมาให้ฉัน เล่นเอาหัวใจฉันเต้นแรงตึกตักยิ่งกว่าได้รับดอกไม้ช่อใหญ่ยักษ์ใหญ่จากใครทั้งหมดซะอีก

"นะ...นาย ให้ฉันเหรอ =□="

"เปล่าหรอก" คำตอบของเขาทำเอาฉันแทบอยากจะขว้างของทุกอย่างในมือให้กระเด็นออกไปนอกโลก ทำไม่ใจร้ายนัก T^T "ก็ของไอ้ที่ที่ไง มันฝากมาให้เธออีกแล้ว"

"อ้อ...นั่นสินะ ช่วงหลังๆ เห็นเจียบหายไป นึกว่าจะเลิกชอบฉันไปแล้วซะอีก"

เฮ้อ~ ที่แท้ก็เป็นบุคคลปริศนาที่มาแอบบึงฉันอีกคนนะ ที่ที่เป็นเพื่อนสนิทต่างโรงเรียนของโชน หน้าตาเป็นยังไง ฉันก็ไม่เคยเห็นหรอก เขาไม่ยอมเปิดเผยตัวตนสักที แอบไปเห็นฉันตอนไหนก็ไม่รู้ รู้แค่ว่าเขาชอบใช้โชนเป็นพอสื่อ เอานั่นเอานี่มาให้ฉัน บางทีก็เป็นของขวัญ บางทีก็ขนม บางทีก็การ์ดให้กำลังใจต่างๆ

10

ยอมรับว่าแรกๆ ฉันก็อดคิดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ว่าอาจจะเป็นโชนนั่นแหละที่ชอบฉัน แล้วก็แอบตั้งชื่อขึ้นมาใหม่เองมั่วๆ ว่าเป็นทีที (ย่อมาจากอะไรพะ... ทนโท้ง?) แต่พอเห็นการ์ดที่เขาฝากมาให้ ลายมือก็คนละสไตล์กับโชนเลย

แถมบางทีเขาก็คุยโทรศัพท์กับฉันด้วยการใช้โทรศัพท์ของโซนโทรมา แถมยังมีโซนคอยส่งเสียงเจ๊อวยอยู่ข้างๆ หนักไปกว่านั้น บางทีก็มีวิดีโอคอลล์กันด้วย แต่ที่ทีก็ใช้สติ๊กเกอร์รูปสัตว์ต่างๆ ปิดหน้าตัวเองไว้ ทำให้ฉันมองไม่เห็นหน้าที่แท้จริงของเขา แต่ที่แน่ๆ คือเหมือนนี้อยู่ร่วมเฟรมเดียวกับโซนตลอดเวลา และนั่นยิ่งทำให้ฉันมั่นใจว่าที่ที่ต้องไม่ใช่โซนแน่นอน และเขาก็มีตัวตนจริงๆ (ยกเว้นว่าโซนจะจ้างทีทีให้มาทำอะไรแบบนี้แทนเขานะนะ แต่จะเข้าไปเพื่ออะไรกันละ มันไม่มีเหตุผลเอาซะเลยนี่นา -*)

"ยังไม่เลิกชอบหรอก แต่ช่วงนี้นั้นยุ่งๆ นะ"

"นี่เขาก็จับฉันมาสองปีเต็มแล้วนะ เมื่อไหร่จะมาให้เห็นหน้ากันสักทีล่ะ ถ้าไม่มาให้เห็น ฉันก็ไม่วันจะชอบเขาได้หรอก"

"ก็มันไม่เอากำให้เธอตัดสินใจคนๆ ที่หน้าตาใจ นี่ถ้าเกิดมันโผล่มาแล้ว หน้าตาขี้เหร่ หัวบุบ จมูกบี้ คิ้วหาย ตาซ้ายบอด เธอก็คงจะไม่ชอบมันใช่มั้ยละ"

"ก็ไม่ขนาดนั้นมัยยย ฉันล่ะอยากเอาตุ๊กตาฟาดหน้าหล่อๆ ของเขานักที่พูดมานี้ใช่คนหรือเปล่าเอ่ย _-; "แต่ถึงยังไง ฉันก็ไม่ได้ชอบผู้ชายที่เอาแต่เปย์อย่างเดียววะ คือ...อย่างน้อยๆ เราควรจะได้มาเจอกัน ได้ศึกษาเรียนรู้กัน และกันแบบตัวต่อตัว โดยไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้นะ"

"จ้ะก็หรืออีกไม่นานหรอก เห็นมันบอกว่าเร็วๆ นี่มันจะยอมเผยตัวตนจริงๆ ของมันให้เธอรู้สักที และหวังว่าเธอคงจะไม่รังเกียจมันด้วย"

โซนก็พูดมาซะจนฉันกลัวเลยเนี่ย ถึงขั้นรังเกียจเลยเหวอ เป็นโรคภัยแรงอะไรหรือเปล่าอ๊ะ อือออ T^T

"เออ...ไม่รังเกียจหรอก ถึงเจอแล้วไม่ได้รู้สึกอะไร อย่างน้อยก็ยังเป็นเพื่อนกันได้นะ"

"ฮะๆ เหนือใจแข็งชะมัด ชอบคนยากซะจริงๆ เลย ^^"

"ไม่ได้ยากเว้ยยยย ก็แกใจ แก่อะโซนนนนน เมื่อไหร่จะรู้ตัวสักที โอ้ยยย~"

"ก็ไม่ขนาดนั้นหรอก แต่แค่มันยังไม่ได้มีคนทีรู้สึกชอบเฉยๆ"

"อ่าฮะ...แต่ถึงจะชอบ มันก็คงจะหายไปแล้วนะ" จู้ๆ โซนก็พูดแบบนี้ก่อนจะเดินหอบของขวัญพระพุทธรูปพะรังทั้งหมัดนำหน้าฉันออกไป "ในเมื่อเหลืออีกแค่"

ไม่กี่เดือน พวกเราก็จะเรียนจบกันแล้ว คงไม่ได้เจอกันทุกวันแบบนี้ละ"

"นายหมายถึง...ฉันกับนายหรือ O_O"

คำพูดที่สื่อความหมายแปลกๆ ทำให้ฉันถึงกับสั่นสะท้าน

หรือว่า...ฉันกำลังคิดจะบอกอะไรฉันอยู่หรือเปล่านะ

"ไม่ใช่สิ ก็หมายถึงพวกเราทุกคนนั่นแหละ รวมถึงเธอด้วย"

คะ! ไม่มี...ไม่มีอะไรพิเศษ =_="

"อ้อ~"

"ก็ถ้าเธอตอบตกลงคบกับใครไปสักคนแล้ว แต่พอเรียนจบ ก็จะได้เจอกับเขาทุกวันเหมือนเดิม โอกาสเลิกกันมันก็เยอะไป"

"ไม่เกี่ยวหรอก ถ้าชอบกันจริงๆ ยิ่งไงก็หาเวลาคุย หาเวลาเจอกันได้อยู่ดี"

"ก็แล้วแต่คนจะคิดละนะ"

"งั้น...ถ้าเกิดว่า..."

บ้าจริง! อยูดีๆ ฉันก็โพล่งอะไรออกไปก็ไมรู้ เหมือนลืมหิวคือคล้ายๆ จะพูดกับตัวเอง แต่มันดันเสียงดังซะจนฉันได้ยิน ทีนี้ก็เลยพูดต่อไม่ออกแล้ว เล่นเอาเขาถึงกับหยุดเดินแล้วหันมาถาม

"ว่าอะไรละ...ทำไมเงียบไป"

"คือ...ถ้าสมมติว่าฉันมีคนที่ชอบอยู่ในโรงเรียนนี้ ฉันก็ไม่ควรจะบอกให้เขารู้สินะ"

"หืม?" โชนเลิกคิ้ว "เธอมี...คนที่ชอบด้วยหรือ"

"สมมติไง...ไม่เข้าใจเรื่องสมมติหรือ" ฉันแกล้งเอาไหล่ชนแขนเขา แก้มเขิน ก่อนจะเป็นฝ่ายเดินนำไป เพราะไม่อยากให้เขาหันมาเห็นอาการผิดปกติของฉัน ถ้าฉันรู้ว่าฉันกำลังหน้าแดงอยู่ เขาต้องสงสัยแน่ๆ "แค่อยากรู้ความคิดเห็นนายเฉยๆ นะ"

"อ้อ...ถ้างั้น"

คราวนี้โชนเป็นฝ่ายเงียบไปบ้าง จนฉันต้องหยุดเดินแล้วหันมาถามต่อ "ถ้างั้นอะไรละ...ทำไมเงียบไป"

"เธอก็น่าจะบอกเขานะ"

"อ้าว! ก็ไหนนายบอกว่าถึงคบกันไป ยิ่งไงก็ต้องเลิกกันอยู่ดีไม่ใช่หรือ"

"แต่เธอก็บอกเองว่าไม่เกี่ยวกันนี่"

"เฮ้อ! นี่คือนายจะกวนฉันถูกมะ??"

"เปล่าๆ ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก" โชนหัวเราะเบาๆ ดวงตาเขาเวลายิ้มเป็นรูปพระอิเลียด เนี่ยแหละสิ่งที่ทำให้ฉันหลงเสน่ห์ในตัวเขาละ เวลาที่โชนยิ้มนะ มันเหมือนบรรยากาศรอบๆ ตัวกลายเป็นสีฟ้าสเทลไปหมด ผลลอมองที่ไรวเป็นหลงจนหาทางออกไม่เจอทุกที "ฉันก็แค่คิดว่าการได้พูดออกไปมันดีกว่าเก็บเอาไว้วันนะ ถึงสุดท้ายจะได้คบหรือไม่ได้คบกันก็เถอะ แต่อย่างน้อยเราก็จะได้รู้ว่าเขาคิดยังไงกับเรา ซึ่งถ้าเค้าชอบ ก็อาจได้คบกันต่อ แต่ถ้าไม่อย่างน้อยเค้าก็ได้รับรู้ความในใจของเรา ดีกว่าจากกันไปโดยที่ยังไม่ได้บอกให้เค้ารู้ล่ะ"

"งั้นฉันควรจะบอกเขาหรือ..."

แย่งล่ะทีนี้...ตอนแรกตั้งใจว่าต้องนอนขาดใจตายตรงหน้าก็จะไม่บอก แต่เล่นดันมาอยู่กับทางอ้อมแบบนี้ ไปต่อไม่ถูกเลยเนี่ย >_<

"อืม...ก็บอกไปสิ ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่บอกนี่"

"แต่ฉันกลัววกหักนี่นา ถ้าเกิดเขาไม่ได้ชอบฉันขึ้นมาล่ะ"

"แล้วมันต่างกับการไม่ได้บอกตรงไหน รักเขาข้างเดียวมันก็เจ็บพอๆ กันนั่นแหละ"

จริงด้วยแฮะ...ถึงตอนนี้โชนจะยังไม่มีแฟน แต่พวกสาวๆ ก็ชอบมาวอกแวกกับเขาตลอด บางทีฉันก็นิ่งจนหน้ามืด อยากจะไล่ตะเพิดออกไปซะให้พ้นๆ แต่ติดที่ว่าทำไม่ได้ ทำได้เพียงแค่ว่ารามเกี้ยวกราดอยู่ในใจ และโชนก็ไม่เคยรับรู้ด้วย เพราะรอบนี้ฉันมีภารกิจในการเก็บอาการที่อัฟเฟิลเวลขึ้นกว่าเดิม อีกนิดก็จะเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการแอบรักแล้วด้วยค่ะ ฮือ U_U

"นั่นสินะ..."

"นี่! ทำไมเธอทำหน้าที่แบบนั้นล่ะ ไหนบอกเป็นเรื่องสมมติไป แต่ดูซีเรียสอย่างกับเป็นเรื่องจริงเลย"

"หา! เปล่า...เปล่าสักหน่อย >///<"

"ถามจริงเถอะ...เธอแอบชอบใครอยู่รีเปล่า หือ?"

เฮาแล้วไง! โอ๊ยยย...ไม่น่าหาเรื่องถามอะไรแบบนั้นออกไปเลย โชน

สงสัยแล้วเนี่ย T^T แล้วประเด็นคือตอนนี้ฉันยังไม่พร้อมที่จะพูดออกไปจริงๆ
นั่นแหละ

มัน...มันยังไม่กล้าพออะ

"เอ่อ...คือ"

"ถ้ามีก็บอกมาเถอะน่า ฉันไม่ล้อเธอหรอก"

ไม่ได้กลัวโดนล้อซะหน่อย

ที่กลัวนะ...อย่างอื่นต่างหาก

"คนที่ฉันชอบนะ..."

"น้องครับๆ"

จู่ๆ ก็มีเสียงใครบางคนดังแทรกขึ้นในระหว่างที่เรากำลังเดินคุยกัน
มาจนถึงหน้าประตูโรงเรียน พอฉันกับชินหันไปมอง ก็ได้เห็นว่าเป็นคนชาย
ตุ๊กตาที่มาเปิดแผงขายอยู่ แต่บนโต๊ะเหลือเพียงตุ๊กตาเปิดสี่เหลี่ยมตัวใหญ่
ตั้งอยู่อย่างเดียวตายเพียงแคตัวเดียว

"มีอะไรหรือคะพี่"

"ช่วยพี่ซื้อตุ๊กตาหน่อยเหอะนะ อยากกลับบ้านแล้ว แม่พี่รอกินข้าวอยู่
นะๆๆ"

เอิ่ม...ยิ่งดราม่าใส่สุดชีวิต ใจฉันก็เป็นคนเซนซิทีฟเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว
ด้วยสิ เขาพ่อเอาแม่มาอ้างแบบนี้ ต้องใจอ่อนแน่ๆ...

แต่วันนี้ก็เพิ่งได้มาตั้งสี่ห้าตัวเลยนะ ถึงจะไม่มีเปิดก็เหอะ ตุ๊กตาเต็มบ้าน
ไปหมดแล้วว U_U

"เอ่อ...คือว่า"

"นะๆๆ พี่ลดให้พิเศษเลยจากร้อยเก้าสิบ เหลือร้อยห้าสิบบ ขยราคาทุน
เลยเนี่ย ขออ้อล่ะ พี่จะได้กลับบ้านไปหาแม่ แม่พี่รอนานแล้ว แกยิ่งท้องได้
ไม่ค่อยดีอยู่ด้วย ไม่อยากให้เห็นข้าวผัดเวลา"

เอาโรคภัยไข้เจ็บมากอดตันไปอีกกก T^T ถ้ารีรออีกนิดฉันว่าเขาคงต้อง
ต่อสายให้แม่มาคุยกับฉันแน่ๆ ดูทรงแล้วไม่น่าจะซึ่งยาก สงสัยว่า...

"ไม่เอาล่ะพี่ ไม่เห็นหรือว่าพวกผมมีตุ๊กตาเต็มไม้เต็มมือกันไปหมดแล้ว"
ชินเหมือนจะรู้ว่าฉันกำลังอึดอัดอยู่ เขาก็เลยช่วยพูดให้ แต่คุณพี่วัลลียอด

กตัญญูก็ยังไม่ยอมแพ้

"แต่เท่าที่มองดู พวกน้องยังไม่มีตุ๊กตาเปิดกันเลยนี่นา ไหนๆ ก็มีสัตว์มาฝูงใหญ่แล้ว เอาเบ็ดนี้ไปอีกตัวสิ มันจะได้ไม่เหงาไง กลับบ้านไปนอนอยู่ตัวเดียวเหงาแยะ เนอะเจ้าเบ็ดเนอะ!"

เอื้อ...สร้างสตอร์แก๊งเพื่อนให้เบ็ดให้ไก่ก็ได้เหรอออ แล้วคุณมันมองหน้าฉันสิ ทำสายตาอ่อนวอนขนาดนั้นทำไมอะ *O*

"คือพี่ครับ ผมว่า..."

"โอเคค่ะๆ ก็ได้ หนูซื้อเบ็ดตัวนั้นเองก็ได้ค่ะพี่ หนูยอมแล้ว T^T"

บนแท็กซี่

"เฮ้อออ~ เธอจริงๆ เลี้ยยย ชี้ใจอ่อนอีกละ แล้วดูซิเนี่ย มีแต่ตุ๊กตาสารพัดสัตว์เต็มไปหมด เต็มหน้าอรก็บ่นอีกอะว่าล้นตู้" ไชนบ่นอุบหลังจากที่ฉันยอมจ่ายเงินซื้อตุ๊กตาเบ็ดตัวนั้นมาจนได้ และตอนนี้ของทั้งหมดก็กองแอ้งม้างอยู่ริมฝั่งขวาของเบาะหลัง ช้างๆ เราสองคน

"แต่นายก็รู้ว่าตุ๊กตาพวกนั้นฉันไม่ได้เป็นคนซื้อมา ฉันไม่เคยซื้อตุ๊กตาเองเลยนะ มีแต่คนให้"

"แล้วเบ็ดนั้น!"

ไชนชี้ไปที่เบ็ดสีเหลืองที่นอนเรียงรายอยู่บนตักฉัน เล่นเอาฉันได้แต่ยิ้มแห้ง

"นี่เป็นเหตุสุดวิสัย นายก็รู้สิ ^^;"

"ฉันพยายามจะช่วยเธอปฏิเสธแล้ว แต่เธอก็ไม่ฟัง"

"โธ่! ก็พี่เขาน่าสงสารอะ เขาจะรีบกลับบ้านไปกินข้าวกับแม่เนะ"

"เรื่องจริงรีบเล่าก็ไม่รู้"

"เอาน่าๆๆ" ฉันเขย่าแขนไชนเบาๆ ให้เขาหยุดบ่น "ไหนๆ ก็ซื้อมาแล้ว จะเอาไปโยนทิ้งที่อื่นก็น่าเสียดายนี่นา"

"อืม...จะเอาไป ฉันก็เพิ่งคิดอะไรบางอย่างออก เธอสามารถกำจัดเบ็ดตัวนี้ทิ้งแบบไม่เสียเปล่าได้อยู่นะ"

"หืม? ได้เหรออ ยังไงอะ O_O"

"เธอก็เอาไปเป็นของขวัญให้คนที่เธอชอบไง! มอบแล้วก็สรวลพริกกับ"

เค้าซะเลย ตีมะ"

...

เอ่อ...อีตาไซนเอี้ยยย T//T ยี้มภูมิใจกับความคิดของตัวเองแบบสุดๆ โดยที่ไม่ได้รู้เรื่องอะไรกับเขาเลยยย ยังไม่รู้ตัวอีกว่าคนที่ฉันชอบนะ คือเขา! แล้วถ้าฉันจะมอบใจเค้าเปิดเหลืองนี้ให้ใครสักคน คนคนนั้นก็ต้องเป็นเขาอีก นั้นแหละ มันไม่ใช่ความคิดที่ดีเลยสักนิด...ไม่ใช่เลย U_U

"ว่าไง! ไม่ดีเหวอ เนี่ย ยังทันนะ วนกลับไปโรงเรียนใหม่มัย เพื่อคนที่เธอชอบอาจจะยังไม่กลับก็ได้"

"อย่าเลย...เขาออกจากโรงเรียนมาแล้วละ"

"เธอรู้ได้ยังไง O_O"

"เพราะเขานั่งอยู่ตรงนี้...กับฉัน"

"ฮะ???"

ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม อยู่ดีๆ ฉันก็เกิดใจกล้าบ้าบิ่นขึ้นมา ก็ไซนเองนั่นแหละที่คอยยุฉันไปวๆ แบบนี้ สุดท้ายฉันก็เลยตัดสินใจไม่เก็บความรู้สึกนี้เอาไว้คนเดียวอีกแล้ว เหลือเวลาที่จะได้อยู่ด้วยกันอีกแค่ไม่กี่เดือน

เขาควรจะรู้ความจริงสักที!

"เธอหมายความว่ายังไง"

"ก็หมายความว่า..."

ฉันพิมพ์เบาๆ ก่อนจะยกเปิดสีเหลืองขึ้นมาแล้วยื่นให้เขาด้วยความเขินสุดหัวใจ ไปยื่นขอซอสฟรีที่ KFC ยังไม่เขินเท่านี้เลยนะ >///
<"/>

"คนที่ฉันชอบมาตลอดนะ...คือนาย"

"???"

"ฉันชอบนายไง! ไชน...ฉันชอบนาย >///
<"/>

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)